

Siden blev Sagen indanket for Højesteret, og saavidt jeg mindes — det er vist temmelig sikkert — blev Pastor Carstensen frifunden ved Højesteret og forretter Jordpaakastelsen den Dag i Dag.

Men alle disse Trakasserier fra Gejstligheden har ført Ligbrændingssagen ind i et mærkeligt Spor, et Spor, som er dens Tendens ganske imod, og som er en Mængde af de Folk imod, der ønske at deres eget eller deres paarørendes Lig skulle brændes, nemlig den, at Ceremonien foretages ganske uden gejstlig Medvirkning, altsaa paa en helt anden Maade, end vi ere vantte til i vort Samfund. Foreningen søgte tillige at virke for at udbrede Ligbrændingen ved at lette Adgangen til Hensættelsen af Urnerne, af disse smaa Terrakottakister, hvori Asken opbevares. Nu er der, som sagt, et temmelig lille Kolumbarium, Opbevaringssted, derude ved Krematoriet, og flere Gange har man faaet Urnerne begravede paa Kirkegaarden. Men det volder visse Vanskeligheder, idet Kirkegaardsbestyrelserne — atter med Medhold fra Kultusministeriets Side og paa dettes Foranledning, der udtrykkelig har resolveret, at der er ikke nogen Grund til at imødekomme dem, der ønske at ligbrændes — i saadanne Tilfælde have erklæret, at de kun sælge hele Gravsteder, medens man andre Steder, f. Eks. i Norge, sælger Fjerdedels Gravsteder, naar det kun er til Nedsættelse af en saadan lille Æske, som jo ikke behøver et saa stort og dyrt Gravsted som et helt Lig. Man skulde tro, det var i Kirkegaardsbestyrelsernes Interesse at faa Pladsen saa godt benyttet som muligt, da Pladsen er kostbar og Udvidelse er vanskelig, maaske umulig, men Kirkegaardsbestyrelserne have modsat sig en saadan tættere Benyttelse af Kirkegaardene til Askeurner med Kultusministeriets Billigelse. Endvidere har St. Petri Kirke, der har store Gravkældere under Kirken, tilbudt at stille disse til Disposition for Ligbrændingsforeningen til Opbevaring af Askeurner, der altsaa der ved opnaaede at kunne staa i en Kirke paa et indviet Sted, hvor Folk vilde synes godt om at have deres Aske staaende. Men dette skulde jo Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet approbere, og de erklærede, at de ikke vare villige til at give deres Samtykke til den projekterede Anvendelse af Kapellet.

Der er altsaa, selv efter at vi have faaet Loven, og selv efter at vi have faaet Cirkulæret, der tillader de gejstlige

i Folkekirken at medvirke, stadig fra højeste Side udøvet en Modstand imod, at Ligbrændingssagen rigtig kan tage Fart. Fra Justitsministeriets Side blev der derimod i al den Tid, Justitsministeriet administreredes af Nellemann, udøvet den velvilligste Fortolkning af Loven og den største Liberalitet, og naar noget gik i Stykker, var det altid, fordi Kultusministeriet — som Regel med Ligbrændingsforeningens tidligere energiske Formand og djarve Forkæmper, Professor Goos, som Kultusminister — hindrede Fremskridtet. Men Justitsministeren har plejet at stille sig velvillig overfor Ligbrændingsforeningen, og jeg har det Haab, at den højtærede Justitsminister ogsaa i denne Retning — ikke i andre — vil følge sine Forgængeres Spor og stille sig velvillig overfor Ligbrændingssagen. Thi vel ved jeg, at den højtærede Justitsminister personlig er en Modstander af Ligbrændingen fra Følelsens Standpunkt, men jeg vægrer mig dog ved at tro, at den højtærede Justitsminister vil lade sin Følelse have Overvægt over — lad os kalde det: gode Argumenter, Logik og Forstand og alt, hvad fornuftigt og hensigtsmæssigt kan være for Samfundets Skyld; og derfor har jeg en god Tro paa, inden vi naa til Ende med denne Sag, at have Justitsministerens Støtte.

Efter disse maaske noget lange og trættende Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale selve Lovforslaget. I den nu bestaaende Lov foreslaar det kun et Par ganske faa Ændringer. Der raviges for det første den Bestemmelse, at der skal en testamentarisk Disposition til. Efter Forslaget skal en Erklæring, som er afgiven i to fuldmyndige, vidnedygtige Personers Nærværelse være tilstrækkelig, og en saadan Bestemmelse kan tilbagekaldes ganske paa samme Maade. Dernæst bestemmes det, at for en Person under 18 Aar kan Bestemmelsen paa samme Maade lovgyldig tages af begge Forældrene, eller hvis nogen af dem er død, af den efterlevende. Endelig bestemmes det, at hvis afdødes efterladte ere uvillige til at lade Bestemmelsen om Ligbrænding udføre, maa de gøre Anmeldelse til Øvrigheden, og saa maa denne lade den udføre, for saa vidt Boets Midler strække til. Disse to Bestemmelser, om en Erklæring i Stedet for Testamentformen, og om, at Øvrigheden kan forestaa Ligbrændingen, naar de efterladte ere uvillige, stammer fra den norske Lov. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa,